

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

Η ιστορία του ήθοποιου κ. Ν. Μηλιάδη. Μιά παράσταση στα «Γύφτικα» της Χαλκίδος. Πώς διελύθησαν τὰ καλλιτεχνικά όνειρά του. Η σύλληψις του «άσώτου» από την άστυνομία. Ξύλο μετά... μουσικής. Τὰ «Καλουτάκια». Η παράδοξος ζωή τους. Από τὸ σχολείο στὸ θέατρο. Η μηχανές του κ. Ι. Στυλιανοπούλου καὶ ἡ φιλοδοξίες του. Από μηχανολόγος ήθοποιός στην ἐπιθεώρησιν.

Ε'

ΠΙΣΩ από τὰ φώτα τῆς ράμπας, τῶν σκηνογραφιῶν, τῶν χειροκροτημάτων καὶ τῆς νυκτερινῆς ζωῆς τοῦ θεάτρου ὑπάρχει μιὰ πραγματικότητα. Μιά σκληρὴ καὶ ἀδυσώπητος πραγματικότης χωρὶς λυρισμούς καὶ ὡμορφες θεατρικὲς φράσεις. Εἶνε ὁ τραγικὸς ἀγῶνας τῆς ζωῆς μετὰ τὶς στενοχώριες του, τὶς γκρίνες του, τὴν ἀγωνία τοῦ ἐπιουσίου. Καμμιά φορὰ ἡ καρδιά τυχαίνει νὰ κἀνη καὶ κανένα ὄνειρο. Ἐπειτα σβύνεται καὶ αὐτὸ καὶ ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος παλεύει γιὰ ν' ἀνεβῆ πρὸ ψηλά ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ν' ἀναπνεύσῃ καὶ ν' ἀπολαύσῃ τ' ἀγαθὰ τῶν ἐγκοσμίων. Αὐτὸ συμβαίνει σ' ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, μὰ περισσότερο στὸ καλλιτεχνικὸ ἐπάγγελμα τῶν ἠθοποιῶν. Κανείς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἔφτασε στὸ σημεῖο πού βρίσκεται σήμερα δίχως στενοχώριες καὶ βάσανα. Ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς καλλιτέχναις πού συνέχιζαν τὴν παράδοσι τῆς οἰκογενείας τῶν. Ὅριστε ἀκόμη μερικὰ παραδείγματα τῶν συμπαθῶν ἠθοποιῶν μας.

Ο κ. ΝΙΚΟΣ ΜΗΛΙΑΔΗΣ

Ὁ γνωστὸς ἐκλεκτὸς καλλιτέχνης κ. Ν. Μηλιάδης εἶνε, ὁμολογουμένως, ὑπόδειγμα ἠθοποιῦ καὶ διευθυντοῦ θεάτρου. Ξέρει τὸ μυστικὸ νὰ κἀνη τοὺς ἠθοποιούς νὰ ἐπαναλαμβάνουν ἑκάτὸ φορὲς τὸ ρόλο τους χωρὶς νὰ δυστροποῦν καὶ νὰ παρουσιάζονται θαυμάσια μελετημένοι κατὰ τὴν ἐμφάνισί τους. Ἐχει ἀκόμη τὴ «φινέτσα» τοῦ πολιτισμένου ἀνθρώπου καὶ μιὰ ἔμφυτη εὐγένεια πού φανερῶνει μεγάλη πείρα τῆς ζωῆς. Δικαίως λοιπὸν οἱ καλλιτεχνικοὶ κύκλοι τὸν θεωροῦν ὡς ἕνα ἀπὸ τοὺς δοκιμασμένους καὶ ἐκλεκτοὺς καλλιτέχναις καὶ θιασάρχαις μας. Ὡστόσο ὁ κ. Μηλιάδης μέχρι νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ πού εἶνε σήμερα δοκίμασε πολλὰ ἀπογοητεύσεις. Τὸσο ἐκ μέρους τῆς οἰκογενείας του, ἢ ὅποια ἐννοοῦσε νὰ τοῦ κόψῃ τὰ φτερά τῶν καλλιτεχνικῶν ὀνείρων του, ὅσο καὶ τῆς σκληρότητος καὶ τῶν ἀτυχῶν τῆς ζωῆς. Μὰ ἄς ἀφήσουμε τὸν ἴδιο νὰ σὰς διηγηθῇ τὰ βάσανά του.

«Ἡ ἱστορία μου, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν εἶνε καὶ ἑξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα, μὰς ὡμολόγησε μετὰ τὴν γνωστικὴν του μετριοφροσύνη. Μὰ φυσικὰ ἔχω καὶ ἐγὼ τὰ βάσανά μου. Ἀπὸ παιδί μετὰ βράσανιζε ὁ πόθος τοῦ θεάτρου καὶ μοῦ ἔκοθε τὴν ὄρεξι γιὰ τὴ μελέτη τῶν βιβλίων μου. Καὶ ἀλήθεια, ἐνῶ ὁ καθηγητὴς πάνω στὴν ἔδρα δίδασκε, ἐγὼ ἔβλεπα νὰ ζωντανεύουν μπροστά μου ὀλόκληρες σκηνές ἀπὸ τὰ θεατρικὰ ἔργα πού εἶχα διαβάσει. Τόσο πολὺ δὲ ἤμουν ἀφηρημένος ὥστε οὐτε αὐτὸς ὁ ἀπαίσιος χάρακας τοῦ καθηγητοῦ καὶ ἡ τιμωρίες δὲν με συμμόρφωσαν. Εἶχα ἀκόμη τὴ μανία νὰ διαβάζω τὶς θεατρικὲς κριτικὲς τῶν ἡμερησίων καὶ μάζευα τὸ χαρτζηλίκι μου γιὰ νὰ καταφέρω νὰ πάρω ἕνα εἰσιτήριο θεάτρου. Ξαφνικὰ πῆρα τὴ μεγάλη ἀπόφασι: Θ' ἀκολουθοῦσα τὴ φωνὴ τῆς καρδιάς μου. Ἄλλωστε ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ, τὸ 1904, πῆγαινα στὴ δευτέρα Γυμνασίου, εἶχα ἀρχίσει νὰ καπνίζω καὶ

θεωροῦσα τὸν ἑαυτὸ μου μεγάλο καὶ ἱκανὸ γιὰ μιὰ περιπέτεια. Καὶ πράγματι, τὸ ἔσκασα κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μου καὶ πῆγα στὴ Χαλκίδα. Εἶχα μάλιστα τὸ θάρρος νὰ παρουσιασθῶ στὸ θίασο τοῦ Λουδάκη πού ἔπαιζε στὰ «Γύφτικα» σ' ἕνα θέατρο πού εἶχε πενήντα λεφτὰ ἢ εἰσοδος!

Ὁ Λουδάκης μετὰ περιεργάσθηκε καὶ μετὰ ρώτησε μετὰ δυσπιστία:

— Ξέρεις ἀπὸ θέατρο;

— Φοσ! ἔκανα ἐγὼ, σὰν νὰ μοῦ ἔκανε μιὰ ἀνόητη ἐρώτησι. Τί, μήπως μετὰ παίρνετε γιὰ «πρωτάραι»;

Ἡ συμφωνία κλείστηκε πράγματι καὶ ἐγὼ ἔπαιξα στὴ «Βοσκοπούλα». Τὰ ἔφτιαξα, φυσικὰ, θάλασσα καὶ μόνο πού δὲν μ' ἔδειρε ὁ θιασάρχης. Καὶ γιὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ ἀτυχία μου, οἱ γονεῖς μου εἶχαν εἰδοποιήσῃ γιὰ τὴν ἐξαφάνισί μου τὴν ἀστυνομία, ἢ ὅποια καὶ δὲν ὄργησε νὰ μ' ἀνακαλύψῃ. Ἐτσι μ' ἔφεραν δεμένο στὴν Ἀθήνα καὶ μετὰ παρέδωσαν στοὺς δικούς μου ἀπὸ τοὺς ὁποίους πληρώθηκα μετὰ ξυλιές γι' αὐτὸν τὸ καλλιτεχνικὸ θρίαμβό μου.

Ὁ πόθος μου ὅμως γιὰ τὸ θέατρο μ' ἔκανε νὰ ὑποφέρω καὶ ἀρρώστησα. Γιὰ πρώτη φορὰ οἱ γονεῖς μου κατάλαβαν ὅτι δὲν μπορούσαν νὰ μοῦ «γυρίσουν» τὸ κεφάλι καὶ ἀποφάσισαν νὰ μ' ἀφήσουν νὰ ἀκολουθῶ τὸ δρόμο μου. Ἐτσι πῆγα στὴν Τρίπολι μετὰ τὸν θίασο Παντοπούλου - Παρασκευοπούλου. Ἐπειτα γύρισα σ' ἄλλους θιάσους καὶ τέλος προσελήφθην στὸ θίασο τῆς Μαρίκας Κοτοπούλης καὶ στὴς Κυβέλης. Καὶ τὸ 1920 ἔγινε θιασάρχης καὶ ἀνέβασα τὸν «Παπαγάλο» τοῦ κ. Βώτη.

Καθὼς βλέπετε, καὶ ὁ κ. Ν. Μηλιάδης εἶχε τὰ βάσανά του πρὶν νὰ γίνῃ ἠθοποιός.

ΤΑ «ΚΑΛΟΥΤΑΚΙΑ»

Αἱ δίδες Μαρία καὶ Ἄννα Καλουτὰ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πῇ ὅτι γεννήθηκαν στὸ θέατρο. Ἡ Μαρίκα Καλουτὰ ὅμως στὴν καταστροφὴ τῆς Σμύρνης εἶχε ἐξαφανισθῇ, ὅπως ἄλλωστε εἶνε γνωστὸ, καὶ βρέθηκε ἐντελῶς τυχαῖα νὰ ἐκτελῇ χρέη ψυχολόγος σ' ἕνα ζευγάρι κάποιων ἠλικιωμένων νησιωτῶν. Στὸ θέατρο βγῆκαν πάρα πολὺ μικρὲς σὲ διάφορους μωρουδίστικους ρόλους ἢ σὲ χαριτωμένα «νούμερα» νεαρῶν κοριτσιῶν. Μὰ ἂν δὲν εἶχαν τὰ βάσανα τῆς ζωῆς, εἶχαν ὅμως τὰ βάσανα τοῦ σχολείου. Ὅλη τὴ μέρα λοιπὸν ἦσαν κλεισμένες στὸ σχολεῖο τοῦ Καβαλιεράτου, στὴν Ἰόνιο Σχολὴ καὶ ἦσαν μάλιστα καλὲς μαθήτριες. Τὸ βράδυ δὲ τὶς ἔπαιρνε ἡ μητέρα τους μ' ἕνα αὐτοκίνητο καὶ τὶς πῆγαινε νὰ παίξουν στὸ θέατρο καὶ τὶς ξανάφερνε πάλι μετὰ συνοδεία ἐνὸς ἀστυφύλακα πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἐνοχλητικῶν θαυμαστῶν.

Χάρη στὴ μητέρα τους τὰ «Καλουτάκια» δὲν δοκίμασαν πολλὰ ἀπογοητεύσεις καὶ θριάμβωσαν στὸ θέατρο Μακέδου μετὰ τὴν ὑπομονή, τὴν ἐπιμονὴ καὶ τὸ πείσμα τους.

Ο κ. Ι. ΣΤΥΛΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ ἐκλεκτὸς ἠθοποιός κ. Ι. Στυλιανόπουλος ἀρχισε τὴν καλλιτεχνικὴ καριέρα του ὡς... μηχανολόγος! Πράγματι, ὅταν τέλειωσε τὸ Γυμνάσιο στὴ Σμύρνη διωρίστηκε σὲ μιὰ σιδηροδρομικὴ ἐταιρεία νὰ νὰ ἀποῦσα καὶ μετὰ τεσσερα χρόνια νὰ (Συνέχεια στὴ σελίδα 54)

Τὰ Καλουτάκια, ὅταν ἦσαν ἀκόμη μαθήτριες.

ΟΙ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΘΥΓΛΟΙ ΤΟΥ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΟΥ ΔΑΦΝΙΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 37) ...ρασε, είπε τόν πουλήσουν σκλάβο. Ο άφεντης πού τόν δούλους θά μιὰ μέρα στους δούλους του, ότι όποιος είχε αγορασμέ- κατώρθωνε να έκχερασώση έναν άγρο. πρε την έλευθερία νο πίσω απ' τ' άγρια βουνά, θά τήν έκεινο τόν άγρι- του. Κανέννας δέν τολμούσε να ζυ άγρίμια Τό βασιλό- ότοπο, πού φώλιαζαν λογιής- λςντας, βρήκε κάποιον θη- πουλο, όμως, τόλμησε και, σκέ αν τελείωσε τό έργο του, σαυρό. Τόν έκρυσε καλά κι' ε, ως χάρη, απ' τ' άφεντικό άφέθηκε έλεύθερος. Ζήτησε αλλά γινείο ταξίδι, να φορτώ- του, πού τούδωσε χρήματα, έπειδή, εν είχε, τάχα, στην πα- ση κι' ένς όρτωμα αλά, έπειδή, μικρά βαρέλια, έκρυσε τρίδα του. γόρρασε, λυτόν, έρω τόν σκέπασε μ' αλάτι. σ' αυτά τό σελιό κι' έ και τράβηξε για τό Σκα- Φόρτωσε τά έ ραμαγκα...

σ' αυτό τό άναμεταξύ, ήταν άπαρηγό- Η βασιλο τόν άρραβωνιαστικό της κι' άποφάσισε να ρητη πού έχε. Πήγε ν' άσκητέψη κοντά σ' έναν γέρο έ- γινή καλον, ραννούσε τό κορμί του, μέσα στο έκκλησάκι ρημίτη- Νικόλα, στο Δαφνί... Ξεχάσαμε να πούμε πως τό του ίδιου του βασιλόπουλου, πού του είχε πέσει στη θάλασ- ο- τό είχε κασπιτή ένα ψάρι και πως αυτό τό ψάρι έτυχε α τό πιάση, με ήν πετονιά του, ό γερο- έρημίτης. Κι' ο- αν τό είδε ή βασιλοπούλα, έμπηξε τις φωνές:

— Πάει ό άρραβωνιαστικός μου! Πνίγηκε και τόν έφα- γαν τά ψάρια!

Δ. Τή στιγμή εκείνη, όμως, είδε κάποιον άνθρωπο ν' άνε- θάινη τόν άνήφορο απ' τή θάλασσα του Σκαραμαγκα και να κυλάη ένα βαρελάκι. Ήταν τό βασιλόπουλο! Άναγνω- ρίστηκαν άμέσως κι' εκείνη έπεσε στην άγκαλιά του... Έ- πειτα κατέβηκαν με τό γέρο άσκητή και κουβάλησαν και τ' άλλα βαρελάκια με τό θησαυρό.

Ξόδεψαν τά φλουριά τών τριών μονάχα βαρελιών κι' έ- χτισαν τό μοναστήρι του Δαφνίου κι' έζήσαν μονάχοι τους κ' οι τρεις μέσα σ' αυτό.

Και τ' άλλα τέσσερα βαρελάκια με τους θησαυρούς, τί έγιναν; Αυτά τά παράχωσαν βαθειά στη γή και —όπως λέει ή παράδοσις— «χαράστονε πού θά τά βρή μιὰ μέρα»...

Ο ΘΥΓΛΟΣ ΓΙΑ ΤΟ "ΚΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΩΡΗΑΣ,"

(Συνέχεια από τη σελίδα 13)

θέλγει τό μάτι και την όσφρησι, όσων περνούν μέσ' απ' τή στενωπό της... Έκει άνθίζει κ' ή περίφημη εκείνη δάφνη, τό αγαπημένο φυτό του Άπόλλωνος, πού δέν είνε, πάλι κατά τή μυθολογία, παρά ή Νύμφη Δάφνη, μεταμορφωμένη σε φυτό, για ν' άποφύγη τ' άγκαλιάσματα του όμορφου και τολμη- ρού θεού πού την κυνηγούσε να τή φτάση στα μονοπίτια της κοιλάδος τών Τεμπών... Έδω και λίγα χρόνια, προτού να γινή ό σιδηρόδρομος της Θεσσαλίας, πού περνάει μέσ' απ' την κοιλάδα, προς τή μεριά του Όλύμπου, δέν υπήρχε παρά ένας ρωμαντικώτατος δρόμος άμαξιτός, κ' ή όμορφιά της κοιλάδος έμενε άνέπαφη... Τώρα, με τό πέρασμα του τραίνου, χάλασε κάπως ή δροσιά κ' ή παρθενιά της και πήρε ύφος περισσότερο μοντέρνο: Άλλ' άπομένει, μολαταύ- τα ένα μέρος της παληάς της αίγλης κι' έξακολουθει και σήμερα να είνε έντρύφημα και χάρμα τών ματιών...

Η παράδοσι για «της Ωρηάς τό Κάστρο» συναντάται και σ' άλλα μέρη της Ελλάδος, μ' έλαφρές παραλλαγές. Τά έ- ρειπωμένα αυτά κάστρα, γύρω στα όποια περιστρέφεται ό θρύλος, είνε άπομεινάρια φράγκικων φρουριών, πύργων, είτε παλατιών, απ' τά όποια ό τόπος μας είνε γεμάτος. Τό μάλλον, όμως, γνωστό απ' όλ' αυτά είνε αυτό πού θρίσκε- ται χτισμένο στην κοιλάδα τών Τεμπών, και γι' αυτό γρα- φει άποκλειστικά ό Γάλλος περιηγητής πού έπεσκέφθηκε τότε τή Θεσσαλία.

Υπάρχει μάλιστα και σχετικό δημοτικό τραγούδι πού έξι- στορει αυτό τό θρύλο, έν' απ' τά ωραιότερα δημοτικά τρα- γούδια, και τά περισσότερο διαδεδομένα στα περίχωρα. Και σ' αυτό περιγράφεται με τό γνωστό λυρικό ύφος τών δημο- τικών μας τραγουδιών, ό πεισματώδης άγώνας τών Τούρ- κων γύρω από τό κάστρο, ή όμορφιά εκείνης πού τό κα- τοικούσε και, στα τελευταία, ή άλωσί του, χάρις στην προ- δοσία του καλόγερου, πού δέν ήταν παρά ένας Τούρκος, πονηρός και μεταμφιεσμένος...

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 5)

πάρη τό δίπλωμα του μηχανικού. Έτσι φόρεσε την έργα- τική φόρμα κι' άρχισε να λερώνη τά χέρια του με τά γαλλικά κλειδιά, τις μπένσες, τά ματικάπια, να σφίγγη βίδες και παξιμάδια και να «στρώνη» τά κουζινέττα. Γυά- λιζε ακόμη στροφαλοφόρους άξονες, έφτιαχνε και βίδωνε τις μπιέλλες και μπορούσε να λύση μιὰ μηχανή, να την ξαναδέση ύστερα και να... περισέψουν πέντε όκάδες βίδες!

Ένα χρόνο όμως πριν να παρη τό δίπλωμά του κυριεύ- θηκε από την άγάπη του θεάτρου. Οι φίλοι του ήθοποιοί τον βοήθησαν κι' έτσι ό Στυλιανόπουλος προσελήφθη σ' έ- να κόρο έρασιτεχνών πού έδινε διάφορες φιλανθρωπικές συναυλίες. Τότε ό Στυλιανόπουλος ήταν βαρύτονος. Μά οι γονείς του δέν μπόρεσαν να του συγχωρήσουν την προσβο- λή πού τους έκανε να γινή «θεατρίνος» και ξεκόψαν κάθε σχέση μαζί του. Ο Στυλιανόπουλος όμως συνέχισε τό δρό- μο του. Προσελήφθη στον θίασο Μερτίκα κι' έκανε τόν «κομπέρ» στην έπιθεώρησι «Πετείνος». Έπειτα όμως από καιρό παράτησε πάλι τό θέατρο κι' άποφάσισε να γινή μη- χανικός. Μά κι' αυτή την άπόφασί του δέν άργησε να την ξεχάση και προσελήφθη στον θίασο του Παπαγιάννη, με τόν όπαιο πήγε στη Ρουμανία. Τό 1917 στο θέατρο «Σμύρ- νης» κατάφερε να διακριθί και τό 1919 στην Πόλι έπαιξε στον ίδιο θίασο με την Ζαζά, τόν Γληνό κ.ά. Έκει γνώρισε τόν Κονταράτο, ό όποιος τόν έφερε στην Άθήνα τόν ίδιο χρόνο. Ο Στυλιανόπουλος έκανε την εμφάνισί του στην πρωτεύουσα με την «Τσάρντας» στο Δημοτικό Θέατρο, από τότε δε παίζει στο έλαφρό μουσικό θέατρο, χωρίς να αϊ- σθάνεται την έπιθυμία να «μοντάρη» μιὰ «μηχανή» στους συναδέλφους του.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Η συνέχεια.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΤΗΣ ΘΩΝΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 44)

της στο στούντιο του...

Στά έργα του Σοπέν πάλι τόν ρόλο του μεγάλου μουσι- κού είχαν ύποδυθί ό Βόλφγκαν Λιμπενάιερ κι' ό Ζάν Σερβαί. Ο πρώτος με την γλυκειά φυσιογνωμία του και την εξαιρετική ευγένειά του είχε κατακτήσει ένα πλήθος θαυ- μαστριών. Ο δεύτερος όμως δέν είχε την ίδια τύχη. Κι' ό- στόσο δέν θά μπορούσε κανείς να είπη ότι ήταν άντιπαθής.

Έκείνος όμως πού σημείωσε έκπληκτική έπιτυχία στο ρό- λο του Μόζαρτ ήταν ό Άγγλος ήθοποιός Στέφεν Χόγγαρ, πού έπωνομάσθη από τις γυναίκες ό «άνθρωπος με τά πιό γλυκά μάτια και τό πιό χαριτωμένο χαμόγελο». Και πράγ- ματι, ό Στέφεν Χόγγαρ έχει μιὰ έκπληκτική όμορφιά, σχε- δόν γυναικεία. Είνε ένας άληθινός τύπος καλλιτέχνου. Γι' αυτό τό λόγο λατρεύεται πάρα πολύ από τις θαυμάστριές του, ή όποιες δέν διστάζουν να δηλώσουν γι' αυτόν:

— Ο Στέφεν Χόγγαρ είνε ένας άγγελος! Κι' αν όμως ή ψυχή του ήται τρομακτική σαν του διαβόλου, πάλι θά τόν αγαπούσαμε. Έχει κάτι πού τραβάει τις γυναίκες. Έχει ένα φώς στη μορφή του και μιὰ άπέραντη γλυκύτητα στο βλέμμα του.

Κι' έχουν δίκη. Πολύ σπάνια μπορεί να συναντήση κανείς πρόσωπο τόσο φωτεινό και τόσο καθαρό σαν τό πρόσωπο του Στέφεν Χόγγαρ.

Ο Ντανιέλ Λεκουρτουά, έξ άλλου, ό όποιος ύπεδύθη τόν Λιστ στο «Τραγούδι Άποχωρισμού», ίσως γιατί τόν άδικούσε ό ρόλος του, δέν έκανε την έντύπωσι πού έπρεπε στις γυ- ναίκες.

Κι' ό Χάρρυ Μπάρ, ό όποιος, ως γνωστόν, ύπεδύθη τό ρόλο του μεγάλου μουσικού στο φίλμ «Ένας μεγάλος έρωσ του Μπετόβεν», ήταν άφθαστος και συνεκίνησε έξαιρετικά τις θαυμάστριές του. Πάντως τό γεγονός είνε ότι για να «γυρισθουν» καλά μουσικά έργα χρειάζεται ό σκηνοθέτης να δημιουργή άτμόσφαιρα. Όσο τώρα για τους ήθοποιούς αυ- τούς τους σηκώνει τόσο ή γλυκειά μουσική τών έργων και τά παθητικά λόγια, ώστε σκλαβώνουν κυριολεκτικώς τις θαυμάστριές των.

ΜΩΡΙΣ ΜΠΥΣΣΩ